Ч. 280 Субота 14 (26) грудня 1896. Рік VI

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 8.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жаданє і за зложенєм оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в бюрі дневників Люд. Пльона і в ц. к. Старостварх на провінциї:
на цілий рік зр. 2·40
на пів року „ 1·20
на чверть року „ —·60
місячно . . „ —·20
Поодиноке число 1 кр.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік зр. 5·40
на пів року „ 2·70
на чверть року „ 1·35
місячно . . „ —·45
Поодиноке число 3 кр.

Новий закон податковий.

І. Про загальний податок заробковий.

(Дальше).

Основи розкладаня.

§. 31. Розкладаня загального податку заробкового доконує ся в дорозї репартициї тої части головної суми сегож податку (континґенту для товариства), яка припадає для кождого податкового товариства, — на принадлежників такого товариства, обовязаних до заробкового податку.

§. 32. Що-б устійнити відношенє, в якім має доконатись сего розділу, призначує комісия для заробкового податку на кождого податника із вимірів, заключених в приложеним взірци вимір такий, що найлучше відповідає після єї узнаня серередній видатности єго промислу чи єго занятя в відношеню до середної хісновитости промислів і занять инших податників того товариства.

§. 33. Середну видатність оцінить комісия для заробкового податку, розваживши свобідно всї рішаючі обстанови, які она провідала, чи їй як инакше стали они звістні.

Комісия для заробкового податку має при тім провідати найсущнїйші знамена обему веденя кождого підприємства чи занятя, що підлягає податкови, і видати про се свій осуд, чи середна хісновитість у відношеню до обему веденя єсть звичайна, більша, чи менша ніж звичайна.

В якім видї мають зіставити комісиї для заробкового податку свої викази провіданих сущних знамен обему обороту та успіхів в нїм, буде приписано в дорозї розпорядженя.

§. 34. Комісия для заробкового податку має переводити розкладанє правильно після заробкових ґруп, о скілько се з огляду на переведені провіди єсть можливе без зволоки в сїм розкладаню, а в кождій заробковій ґрупі означити она вимір податку для таких заробкових підприємств і занять, що приносять після їх середної хісновитости найменший дохід, відтак мають они, устійнивши найнизший вимір податку, упорядкувати всї прочі підприємства і занятя після їх середної хісновитости, а то в сей спосіб, що всї ті підприємства і занятя, котрі що до сего не ріжнять ся сущно від себе, оподатковує ся тим самим виміром податку.

Арендовані підприємства творять разом із рівнородними підприємствами самостійними одну заробкову ґрупу; при визначуваню вимірів податку належить однак зважати на тягарі, які висповнюють ся для арендаря з дотичного договору (чинш аренди і т. и.).

Потрібного по мисли §. 32 порівнуваня середної видатности підприємств і занятя розличних заробкових ґруп не нарушує повисший припис в нїчім.

Наколи дохід із підприємства або занятя єсть переважно вислїдом зарібку з працї без знатної участи капіталу, то може комісия для заробкового податку обложити дотичне підприємство низшим виміром податку аж о три степені, ніж той вимір, що відповідавби їх середній хісновитости.

Точнїйше поступованє опреділить інструкция, що заключати ме именно також і указку про се, які знамена обему в обороті має комісия провідувати.

§. 35. Сю часть заробкового податку розкладає ся правильно (§§. 36 і 66) на кождих два роки (доба розкладаня).

§. 36. При вимірюваню рішають відносини обороту після їх пересїчного стану в часї року, що попереджає добу розкладаня, числячи єго від 1-го липня аж до 30 червня. Коли підприємство ще не триває року, то рішають обставини єго обороту після пересїчного їх стану за час коротшого тривку сего підприємства.

Для підприємств і занять, що повстають знова, належить вимірювати податок за ще лишню часть доби розкладаня після імовірних відносин обороту.

(Дальше буде).

Душпастир, який не повинен бути.

Чи може у нас, в Галичинї управа винограду стояти в якій звязи з рускою політикою? — У нас все можливе, отже і то може бути, а що дїйстно може бути, на то нехай послужить доказом слїдуючий факт:

В низу підписаний дістав лист, наданий на почтї в Кудринцях, в котрім просить ся між иншим о подане в „Переписцї зі всїми і для всїх“ відповіди під знаком „Зеньо з З....я“ на таке питанє: „Чи є яка вичерпуюча книжка о садівництві взагалї, а о управі винограду в особенности? — На то дав підписаний що-до винограду таку відповідь: „Що до управи винограду, то не маємо в тім нїякої практики, і не можемо сказати, яка би була добра книжка; знаємо лиш, що єсть підручник A. W. v. Babo, Handbuch des Weinbaues in zwei Bänden (Weinbau u. Kellereiwirthschaft) і що перший том коштує 13 зр. 20 кр. Того-ж самого автора єсть друга

---

1)

Дивна пригода.

(З англійского — Марка Твена.)

Таку історию оповідав менї майор; повторю єї о скілько можна найвірнїйше:

В зимі з року 1862 на 1863 був я комендантом форту Трембель коло Нового Льондона. Може бути, що наше житє не було там таке рухливе, як „на фронтї“, де вела ся війна, але оно все таки було досить неспокійне і не треба було аж нагадувати ся, щоби видумати якусь незвичайну річ. Так н. пр. по цїлій півнїчній части Сполучених Держав ходили доволї глухі вісти, що ворохобники висилали своїх шпигунів, котрі волочать ся всюди поміж нас, що они хочуть наші півнїчні кріпости висадити у воздух, наші гостинницї попалити, що до наших міст присилають заражену одежу і т. ин. Ви то певне памятаєте. Всьо то мало лише на цїли, щоби піддержати нашу чуйність та спинити пустоту і непорядок по ґарнізонах. Крім того була у нас стация побору, то значить, що ми не мали часу вилежувати ся, спати, або займати ся непотрібними річами. При цїлій нашій осторожности могло нам за одну ніч легко втечи пятьдесять до сто новобранців. Завдаток був такий великий, що звербований новобранець міг легко всунути в руку варті 300 до 400 долярів, щоби она позволила єму утечи, а при тім лишалось єму все ще тілько, що бідний чоловік назвав би то маєтком. Просто сказавши: ми не дармували.

Одного дня, коли я був занятий в моїй комнатї ріжною писаниною, війшов до мене якийсь блїдий, обідраний, може 15-лїтний хлопець, склонив ся чемно і сказав:

— Здаєть ся тут приймають новобранців?

— Тут.

— Будете ласкаві приймити мене?

— О, то нї! Ти за молодий хлопче і за слабий.

На єго лици проявило ся розчарованє, котре вскорі перемінило ся в розпуку. Він поволи відвернув ся, ступив кілька кроків до дверий, задержав ся і поглядаючи з боку на мене відозвав ся голосом, що глубоко мене зворушив:

— Не маю нї родини нї хати і нї одного приятеля на сьвітї. Як лише можете, приймить мене.

Очевидно що о тім не було що й говорити і я сказав єму те як можна найлагіднїйше. Відтак попросив єго сїсти коло коминка і загріти ся та промовив:

— Зараз дістанеш їсти. Ти певне голодний?

Він не відповідав, не просив о нїщо; але той вдячний погляд, яким він мене окинув, був вимовнїйший як всї слова. Він сїв коло печи, а я писав дальше. Случайно поднивив ся я на него і замітив, що єго одежа і обув, хоч подерті і заболочені, були з доброї материї і порядної роботи. То звернуло мою увагу на него. Крім того єго голос був лагідний і дзвінкий, очи великі і задумчиві, поведенє бездоганне — видко хлопчище був з доброї родини, але попав якось в біду. В менї збудилось співчутє до него.

Але тимчасом я так займив ся роботою, що й не подумав о хлопци і цїлком на него забув. Не знаю, як то довго тревало, але вкінци я случайно підвів очи. Хлопець сидїв оберненний до мене плечима, а єго голова так була звернена, що я міг бачити єго лице і видїв, як по нїм спливають тихо сльози.

— Про Біг! — подумав я — я цїлком забув, що бідний хлопчище умирає з голоду. — Відтак старав ся я направити свою неувагу і крикнув: — Ходи сюди, хлопчику. Нинї будеш зі мною їсти, я нинї сам.

Знов спочив на менї вдячний погляд і єго лице осїяв промінь радости. При столї стояв за кріслом, доки я не сїв. Беру до руки ніж і вилки і — справдї, мусїв їх на хвилю опустити, бо хлопець тихо молив ся. В моїй уяві виринули тисячні спомини о родинї і молодости моїй, я зітхнув на гадку, як я відчуживсь від релїґії і аж дивно менї стало, як я міг так давно обходити ся без єї потїхи і підпори. В часї обіду замітив я, що молодий Вікльов — Роберт Вікльов було єму на імя — умів обходити ся з вилками, ножем і серветою, одним словом я побачив, що хлопець був добре вихований. Він був щирий і простодушний і то менї сподобалось. Ми й розмавляли о ріжних річах і я без труду вивідав про цїлу єго

книжка: Der Weinbau 3 зр. 60". — По дальшу информацию відослав підписаний питаючого до компетентнійшого жерела, до школи управи винограду в Кльостернайбурзї і додав ще кілька слів заохоти.

Здавалось би, що управа винограду, справа чисто економічна, і информация, по силам як найлїпша, в нічім і нікого не повинна би обрушити. Стало ся однакож инакше, бо у нас, як сказано, все можливе. В „Ділї" з дня 11 (23) грудня с. р., в рубрицї „Малий фейлетон" появила ся статейка під заголовком „Чи і як взяти ся в нашім краю до плеканя винограду?" з підписом: „Андрей Сумик, душпастир", котрій автор надав поганий кольорит полїтичний, зачинаючи свою науку о плеканю винограду слїдуючими словами:

„Хотяй я смиренний ніяк не солїдаризую ся з рептількою „Народна Часопись", то однак раджу сею дорогою цікавим єї читателям охотно брати ся до управи винограду і подам тут деякі вказівки до того, тим більше, що я вичитав случайно в 272 числї тої ґазетки, що деякі єї читателї питають редакцию: чи і як взяти ся до винограду? — а редакция не уміє їм на то порадити. Отож послухайте, добрі люди, ґазети „Ділa"! і т. д.

Як би то написав був якийсь Андрей Сумик, то на ту простакувату закраску полїтичну єго науки о управі винограду підписаний би зовсїм не був реаґував; але що той Андрей Сумик не соромив ся додати ще до свого імени слово „душпастир", то вже годї менї мовчати і я змушений відповісти кілька слів, тим більше, бо він зачепив словом „редакция" мою особу, бо не хто инший лиш я, в низу підписаний, даю відповіди на прислані менї питаня.

Отже мушу Вам, о. Андрею Сумику, сказати насамперед для поясненя слова „рептілька", що „Народна Часопись" стоїть лиш фондами з передплати і додатком з доходів Gazet-и Lwowsk-oї, бо задля великої дешевости часопись очевидно не могла би устояти ся. Але навіть і в такім случаю, як би „Народ. Часопись" діставала запомогу з фонду диспозицийного, якій Ви очевидно маєте на думцї, то ще не мала би чого соромити ся, бо держава, взглядно правительство, має не лиш право але й обовязок піддержувати потрібні для себе часописи — длячого, се зрозуміє добре кождий розумний чоловік; у кого же тісна голова, то єму не поможе хочби й написати о тім цїлу книгу. З другої же сторони обовязком такої ґазети єсть служити честно і совістно і державі і свому народови. Чи „Народна Часопись" так поступає, о тім нехай судять ті, що єї читають. Розуміє ся, що вільно кождому солїдаризувати ся з тим, що „Народ. Часопись" пише, або й нї. До солїдаризациї не можна прецї нікого змусити.

Але Ви, отче, що єсте і називаєте себе душпастирем — як Ви поступаєте? Простакуватість, що правда, може крити ся і під сьвященичою ризою, бо хто або не виніс доброго вихованя з дому, або не старав ся бодай сам в собі виробити благородности серця і духа, тому ледви чи доповнить ті браки чотиролїтний а хоч би навіть і довший побут в семинарии. Але тут розходить ся о щось иншого, не лиш в саму простакуватість і брак вихованя. Тут розходить ся о то, без чого ніякий сьвященик, котрий справдї хоче заслужити собі вповнї на почестне імя душпастиря, не може обійти ся. Ви прецї яко душпастир повинні то знати, що віра Христова наказує любити, а в тій любови християньскій з'єдиняти людий. А що виходить з Ваших слів: любов і згода, чи ненависть і незгода? Ви яко душпастир повинні знати, що слова правди треба голосити не лиш від престола, але всюди і завсїгди. А чи Ви правду написали? Чи Ви читали, яке нам поставлено питане? Ми єго навели тепер дословно. Чи там запитує ся о то: чи і як взяти ся до винограду? А длячого Ви кажете, що „редакция не уміє їм на то порадити?" Звідки Ви то знаєте? Чи то любов християньска підсунула Вам такий здогад? Я сказав, що не можу дораджувати ніякої книжки, бо немаю під сим взглядом ніякої практики в управі винограду, але на таку мудрість, як Ви понизили, мiг би я ще здобути ся. Навіть, хоч би я й зовсїм нічого не знав про саму управу, то міг би, коли-б менї поставлено таке питане, як Ви менї підсуваєте, розвідати у першого лїпшого огородника, а відповідь була би певно не гірша, як Ваша наука. Але питаючому розходило ся о книжку. Що-ж Ви на то відповіли? Кажете, що маєте книжку о управі винограду, але навіть не умієте навести єї „титла", бо кажете, що позичили єї і мусите єї аж відобрати. Ну добре-ж Ви єї читали! Ага, забули „титло"! Ну, тай коротка ж у Вас память!

Але за то широка у Вас совість. То Ви, душпастир, послугуєте ся неправдою і крутаниною? Ви, душпастир, забуваєте на найпершу основу віри Христової, на заповідь Божу, на любов і сієте ненависть і незгоду, стараєте ся навіть без найменшої причини понизити свого ближнього і піддати єго в погорду? І за що? За то, що він по змозї несе сьвітло науки в ті виноградники Христові, що запустїли, заросли бурянами, покрили ся темнотою, бо ті, що повинні бути сьвітилами, ідуть самі на службу темній силї? Ви душпастир, котрий з ненавистию в серци, з словами неправди на устах приступаєте ще до сьв. Тайн? А кому-ж більше, як не такому душпастиреви, памятати на слова сьв. Йоана, що сокира вже при дереві? Ви того не видите? Не хочете видїти?

Душпастир не повинен таким бути. Любов і правда — то основи віри Христової і для кождого, а тим більше для душпастиря, повинні бути сьвятими. Душпастир, що нарушує ті основи, не гідний тої сьвященичої ризи, що єї на собі носить. Встид і ганьба, що люди, котрі з розвагою і в злім намірі ширять публично ненависть і незгоду, послугують ся неправдою і крутаниною, можуть ще і сьміють називати ся душпастирями.

Вашої науки не повтаряю, бо она хоч би й найлїпша, дана не по щирости, не з любови, а з ненависти і зависли, з неправдою на устах, з гріхом против того, котрого заповіди Ви яко душпастир повинні передовсїм знати і сповняти, — не принесе добрих плодів.

Кирило Кахникевич

Новинки.

Львів дня 25-го грудня 1896.

— Іменованя. П. Міністер судівництва іменував ад'юнктами судовими: ад'юнктів судів повітових: Теоф. Сїменовича в Радівцях і Григ. Ганкевича в Садаґурі — обох для Черновець; авскультантів: Меч. Баєра для Серету, Юл. Цурковского для Садаґури, Сим. Видинівского для Сторожинця, Вікт. Васильковского для Довгополя, Волод. Мержвинського для Заставної, Ів. Стефановича для Станівцїв, дра Лазаря Орлендера для Сторожинця, Ем. Томоруґа для Дорни, Іл Семаку для Радовець, дра Юр. Тарнавского для Сольки і дра Дим. Ґалліна для Радовець.

— Перенесеня. П. Міністер судівництва переніс ад'юнкта повітового суду Юл. Губріха з Заставної до Серету.

— Буковиньске краєве правительство припоручило руский переклад „Вістника краєвих за-

---

історию. Коли він сказав, що родив ся в Люізиянї і там виховав ся, зробилось менї ще приємнїйше, бо і я жив там якийсь час. Я знав цїле побереже ріки Міссісіпі, любив єго і не так давно від'їхав звідтам, щоби на него забути. Ті назви, що виходили з єго уст, були для мене такі милі, рідні, що я звернув на то бесїду, щоби лиш почути і Бестон Руж, Плекмен, Дональдфонвійль, Каррольтон, Ню-Орлїнс, Шіль Ред і т. д. Менї здавало ся, що я знов живу над берегами великої ріки і тїшив ся оповіданем хлопця як дитина. Вікльова історія була коротка:

Коли вибухла війна, жив він, єго стара тїтка і отець недалеко від Батон Руж, на великім і богатім хуторі, що вже від пятьдесятьох лїт належав до їх родини. Отець держав з Униєю. З тої причини переслїдовано єго на кождім кроцї, але він був вірний своїм пересьвідченям. Аж вкінци якісь замасковані люди спалили одної ночи їх дім і цїла родина мусїла утїкати, аби лише спасти житє. Їх гнали з місця на місце і они мусїли аж надто добре пізнати, що то значить убожество, голод і журба. Слабовита, стара тїтка найшла вкінци спокій: нужда і труди убили єї; она умерла під голим небом, в поли, дощ лив як з коновки, а грім гудїв грізно над єї головою. Невдовзї по тім зловила якась шайка ворохобників вітця і між тим як син просив за ним, повішено єго перед очима бідного хлопця. При тих словах посумнїв хлопець і сказав немов до себе:

— Коли мене не завербують — то нїчо. Я вже найду якийсь спосіб!

Коли вітця повішено, замічено синови, що в ним буде дуже зле, скоро він не відійде з тої околицї до двайцятьох чотирох годин. В ночи дістав ся він над берег ріки і скрив ся недалеко пристани. Як раз тодї стояв там пароход „Дункан", він підплив до него, вдер ся на корабель і заліз між бочки на задї корабля та сидїв там в укритю. Ще заки розвиднїло ся приплив корабель до другої пристани; там він вскочив назад у воду, добив ся до берега і пішов звідтам до три милї віддаленого дому свого вуйка в Ню-Орлїнс. Там на якийсь час скінчили ся єго муки. Але той вуйко був також Униoнїст і вже давно пізнав, що найлїпше було би, коли-б він покинув Полудне. Отже він і молодий Вікльов всїли на пароход і поїхали до Ню Йорку. Они заїхали до готелю „Астор-гаве" і хлопець якийсь час жив дуже добре; він проходжував ся по величезнім містї і приглядав ся незнаному собі доси житю Півночи. Але вскорі мала настати зміна і то не на добре. Вуйко був спершу дуже прихильний для него, але згодом став хмурити ся і бурчати, часто сварив і сердив ся та жалував ся, що мусить „грошї видавати, а доходу нема нї звідки" та що єму тяжко дбати про двох. Відтак одного дня вуйко не прийшов на снїданє. Хлопець побіг до властителя готелю, а там сказали єму, що вуйко ще вчера вечером заплатив свій рахунок і від'їхав, імовірно до Бостона, але на певно того не можна сказати. Так опинив ся хлопець сам, без знакомих в великім містї. Він не знав, що має дїяти, але вкінци постановив відшукати вуйка. Пішов до пристани і довідав ся там, що ті грошї, які мав, не виставали на заплачене подорожи до Бостону, але ними можна заплатити білет до Нового Льондона. І він завірившись свому щастю заїхав до того міста, щоби тут зібрати средства на дальшу подорож. Три дни і три ночи блукав ся по улицях Нового Льондона, дістаючи то тут то там трохи якої страви, або напитку. Але відтак покинув свій намір, єго опустила відвага і надія. Коли-б єго тепер приймили до войска, то він був би найвдячнїйший під сонцем; а як-би не міг бути вояком, то бодай просив би, аби єго приймити до музики за хлопця при бубні. Він робив би і найтяжшу роботу і був би вдоволений.

Така була в коротцї історія Вікльова. Я єму на то сказав:

— Хлопче, ти між приятелями, держи ся, не опускай голови!

Як єго очи заяснїли!

Я прикликав підофіцира Джона Рейберна — він був з Гертфорда і ще доси там жиє, може єго знаєте — і сказав:

— Рейберн примітіть того хлопця при музицї. Я завербував єго на довбуша. Дайте позір на него і уважайте, аби з ним добре обходжено ся.

Очевидно, що тепер всякі зносини між комендантом і хлопцем перестали, але все таки лежала менї на серци єго доля. Я надїяв ся, що вскорі побачу єго веселого. Але стало ся инакше.

Минав день за днем, а хлопець все ходив сумний. Не дружив з нїодним вояком, був все як непритомний, задумчивий, єго лице було завсїди сумне. Одного дня просив Рейберн о приватну розмову зі мною.

— Не гнївайте ся — сказав — але наші музики вже таки розлючені, що вкінци котрийсь мусить відозвати ся.

— Чому? Що стало ся?

— А з тим хлопцем, Вікльовом! Музики такі на него люті, що годї вам оповісти.

— Говоріть-же; що він такого зробив?

— Молить ся.

— Молить ся?

„конів“ дрови Олександрови Кулачковскому, перекладникови від початку сего року „Вістника державних законів“.

— З місточка Білого Каменя в повіті золочівскім пишуть: Дня 29-го н. ст. грудня с. р. (ві второк) відбуде ся в міщаньскій читальни Білого Каменя декляматорско-музикально-вокальний вечерок в память незабутого нашого першого руского поета галицкого бл. п. священика Маркіяна Шашкевича. — Проґрама вечерка: 1) „Ідеал Маркіяна“ виголосить о. Н. К. 2) „Щасть нам Боже“ і „Раз мотилька“ відсшіває хор мішаний міщаньский під управою о. Н. К. 3) „Побратимови“ дума Маркіяна, виголосить міщанин З. К. 4) „Quodlibet з народних пісень“ Топольницкого, хор. 5. „Псалом III. Маркіяна“ виголосить міщанин Ст. Б. 6) „Бурлаки“ дума україньска на фортепяні, виконає п. Ц. К. 7) „Лиха доля“ Маркіяна, хор. 8) „Погоня“ стих Маркіяна, виголосить міщанка М. Б. 9) „Там де Татран“ хор. 10) „Цьвітка молить“ і „Помарніла наша доля“ соля з фортепяном, відсшівають п. М. Д. і о. Н. К. 11) „Русь пробудилась“, стих до Маркіяна, виголосить міщанин М. К. 12) „Я в вечер в лугах гуляла“ в супроводі фортепяна, хор. 13) „Крилецьˮ і „Ще не вмерла Україна“ хор. По вечерку комерс в читальни. Дохід з вечерка призначений на будову нової церкви в Білім Камени. О годині 10-ій рано відправить ся поминальне богослуженє за Маркіяна. — Початок о годині 6-ій вечером. — Крісло 1 зр., вступ на салю 50 кр., для міщан і селян 20 кр. Білети дістати можна вечером при касі.

— Буджет міста Львова. Буджетова комісия міскої ради, що складає ся з членів фінансової секциї і з делеґатів чотирох нних секций, покінчила в понеділок свої праці з вельми користним успіхом. Звичайні видатки обчислено на 1,848.612 зр., доходи на 1,849.967 зр. Отже звичайний прелімінар виказує в доходах 1.355 зр. надвишки. Надзвичайний буджет представляе ся в доходах і видатках близько 120.000 зр. і замикає ся також малою надвишкою. Комісия ухвалила видруковати своє справозданє, а ґенеральний справоздавець др. Вик предложить єго мабуть ві второк 29-го с. м. під ухвалу ради разом з резолюциями, в котрих одна припоручає маґістратови переведенє обчислень, на основі яких будучий буджет міста має бути примінений до результатів податкової реформи, а друга радить петиционувати і старатись о державні субвенциї на публичні будови за прикладом Праги, котрій признано на те два міліони зр.

— Похорони бл. п. Іларіона Окуневского відбули ся вчера по полудни при великім здвизї народу. Сім сьвящеників провадило тїло небіжчика, що спочивало у металевій трумні, покритій цьвітами і вінцями, на місце вічного відпочинку. За домовиною поступала родина покійного, що з'їхала ся численно на той сумний обряд, та ціла майже інтеліґенция зпоміж черновецких Русинів і товариші покійного, щоби віддати послїдну прислугу неоціненому громадянинови. Попереду того довгого походу несли відпоручники товариства „Союз“ прибрані в синьо-жовті ленти товариства величавий вінець; а за тим на подушці золотий ордер заслуги, власність небіщика. З кушнірскої улиці ішов похід попри латиньский костел головною улицею на ринок, затримуючи ся тут для відчитання евангелия і через руску улицю до униятської церкви. В дорозї на цвинтар не зменшила ся майже зовсїм громада почитателїв покійника, помимо не конче доброї погоди, так, що великим кругом обступили на кладовищи отверту могилу — сумне місце вічного спочинку. Над могилою промовляли в імени старших посол Піґуляк, від молодїжи пп. Гандяк і Желехівский.

— Кроваві вибори війта відбули ся в місцевости Сарі під Пештом. Серед аґітацийного заколоту явили ся жандарми. Коли товпа не хотїла розходитись, они почали стріляти. Дві особи полягли трупом, дві ранено смертельно, а вісїм тяжко покалїчено.

— Щасливе місто. В Марсилиї якась перекупка виграла на панамскій льотериї пів міліона франків. Єсть то вже третий случай, що мешканцї сего міста вигравають на тїй самій льотериї головну виграну.

Запросини до передплати.

Маю честь повідомити Високопреподобне і Всечестнїйше Духовеньство, що невдовзї зачне ся друковати в нашій друкарнї в Жовкві в рускім перекладї цїнне дїльце кардинала Россіньолього п. з. „Правди вічні“ і буде виходити зошитами місячно (всїх 16). Перший зошит появить ся з початком січня 1897. Знамените се дїльце стане дуже добрим підручником так для місионарів, як для загалу Духовеньства. Хто проте з Вир. і Всеч. Отцїв або і вірних кождого стану хотїв би се дїльце набути, най ласкаво поперед зголосить ся до Заряду друкарнї ОО. Василиянів в Жовкві з тим заявленєм, чи бажає одержати цїле дїльце разом, чи поодинокими зошитами. Передплата цїлого дїла виносить 64 кр., поодинокого зошита 5 кр.

З належним поважанєм

Др. Климент Сарницкий ч. сьв. В. В.

ТЕЛЕҐРАМИ.

Віденьˮ 24 грудня. N. W. Tagbl. доносить, що конференция президента мінїстрів з трома партиями ческого сойму виказала значну поправу в ческих відносинах. Коли-б президентови мінїстрів удало ся ще позискати Нїмцїв, то не чекаючи нової сесиї парляменту міг би сказати, що ситуация вияснила ся.

Льондон 25 грудня. Стан недуги Ґледстона єсть небезпечний.

Петербург 25 грудня. Вість, мов би Росия лагодила армію до окупациї Константинополя, єсть безосновною. Так само неправдою єсть, мов би францускпй амбасадор привіз якуєсь згоду францускою правительства в сїй справі.

Рух поїздів зелїзничих

важний від 1 мая 1896, після середно-европ. год.

Відходять до

	Поспішні			Особові			
Кракова	8·40	2·50	11·00	4·40	9·55	6·45	—
Підволочиск	5.55	2·06	—	—	9·30	10·45	—
Підвол. з Підз.	6·08	2·19	—	—	9·48	11·12	—
Черновець	6·10	—	—	10·15	2·45	—	—
Черновець що понедїлка	—	—	—	10·25	—	—	—
Белзця	—	—	—	9·15	—	—	—
Мушини на Тарнів	8·40	11·00	—	4·40	—	6·45[1]	—
Гребенова [2])	—	—	—	—	9·35	—	—
Скольного і Стрия	—	—	—	5·22	9·35	3·05	7·22
Зимної Води [4])	—	—	—	—	3·29	—	—
Брухович [5])	—	—	—	—	1·20	—	—
Брухович [6])	—	—	—	—	3·20	—	—
Янова [7])	—	—	—	9·45	3·00	8·55	—
Янова	—	—	—	9.45[8]	1·05[9]	3·00[10]	6·25[8]

[1]) Від 1 червня до 30 вересня. [2]) Від 10 линня до 31 серпня. [3]) До Скольного лише від 1 мая до 30 вересня вкл. [4]) Від 1 мая до 6 вересня в недїлї і сьвята. [5]) Від 1 мая до 6 вересня в недїлї і сьвята. [6]) Від 1 мая до 6 вересня в будні дни. [7]) Від 1 мая до 15 червня і від 1 вересня до 30 цьвітня кождого дня. [8]) Від 16 червня до 31 серпня що день. [9]) Від 16 червня до 31 серпня в недїлї і сьвята. [10]) Від 16 червня до 31 серпня в тиждневі дни.

Приходять з

Кракова	1·30	5·10	8·45	8·55	6·55	9·30	—
Підволочиск	2.40	10·05	—	8·07	5·20	—	—
Підвол. з Підз.	2.25	9·50	—	7·46	4·55	—	—
Черновець	9·55	—	—	2·01	7·28	—	—
Черновець що понедїлка	—	—	—	6·13	—	—	—
Белзця	—	—	—	—	5·45	—	—
Мушини на Тарнів	5·10[1]	—	—	8·55[2]	6·55	—	—
Гребенова	—	—	—	—	1·51[3]	—	—
Скольного і Стрия	—	—	—	12·10	8·00	1·51[4]	10·10
Брухович [5])	—	—	—	—	—	8·03	—
Брухович [6])	—	—	—	—	—	8·25	—
Янова	—	—	—	7·50[7]	—	5·28[8]	8·54[8]
Янова [9])	—	—	—	—	1.10	7·48	—

[1]) Від 25 червня до 15 вересня. [2]) Від 1 червня до 30 вересня. [3]) Від 10 липня до 31 серпня. [4]) Зі Скольного тілько від 1 мая до 30 вересня. [5]) Від 1 мая до 25 червня і від 15 серпня до 6 вересня. [6]) Від 26 червня до 14 серпня. [7]) Цїлий рік. [8]) Від 16 червня до 31 серпня. [9]) Від 1 мая до 15 червня і від 1 вересня до 30 цьвітня.

Числа підчеркнені, означають пору нічну від 6 год. вечером до 5 год. 59 мін. рано.

— Так. Люди не мають нї хвильки спокою від хлопцевої молитви. То єго перша робота рано; а й пополудни і в ночи робить то само. Справдї, молить ся цїлу ніч і то всїх лютить. Они не можуть спати. Він меле молитви цїлу ніч як млинок. Зачинає від капельмайстра і молить ся за него, відтак приходить полковий трубач і він і за него молить ся, відтак довбуш і так дальше; молить ся за цїлу капелю — того годї стерпіти. Они кидають на него чобітьми, аби був тихо, але то не помагає нїчого, бо темно. До того він не молить ся стоячи, лише клякає за бубном і хоч чоботи падуть довкола него, то він приймає то за оплески. Они кричать: „Мовчи!“ — „Тихо!“ — „А бийте там!“ — „Іди до грома!“ — але то нїчого не помагає. Нїчо, нї раз нїчо! Він на то всьо не зважає.

По хвили говорив Рейберн дальше:

— То добрий хлопчище, той Вікльов. Рано скоро сьвіт збирає всї чоботи і уставляє кождому єго пару коло ліжка. Він знає вже так добре всї чоботи, що міг би з замкненими очима сказати, котрі належать сему або тому.

По другій перерві, коли я не обзивав ся, оповідав Рейберн:

— Але найгірше то те, що коли молить ся — і коли він не молить ся — то не говорить притім, лише сьпіває. А ви знаєте, який він солодкий голос має, коли говорить. Ви-ж знаєте, що він своїм голосом приманив би до себе і найлютїйшого пса і той полизав би єму руку. Вірте менї, пане команданте, то ще більше як спів. Флєт за грубий против голосу того хлопця. Він сьпіває то так лагідно, так мило, так красно, що здасть ся, чоловік в раю, а не на земли.

— Ну, і що-ж тут „найгіршого“?

— Ото ж то й є, пане команданте. Коли чує ся, як він сьпіває, то сльози самі повертають ся до очий. А до того всьо, що сьпіває, порушує в чоловіку аж душу. Коли він в пісни згадує про родину і матір, про дитиньство, давні спогади і події, що вже минули, про старих приятелїв, що померли, то так немов всьо живцем бачиш перед собою — і то так любо, так мило слухати, пане команданте, що чоловік аж душі в собі не чує. Тї музики — они всї плачуть при тім; кождий з тих заволоків аж реве і не криє ся з тим. І знаєте, як вже покидають в него чобітьми, то потемки вискакують з ліжок, обіймають єго, цїлують, пестять, цїлують і перепрошують. А нехай би хто сказав єму тодї яке лихе слово — розірвали би.

Знов перерва.

— То всьо? — спитав я.

— Так, пане команданте.

— Ну, і чого-ж тут жалуватись? Чого вам ще треба?

— Чого? А того, щоби ви єму заборонили сьпівати.

— Також жаданє! Ви-ж самі сказали, що єго сьпів пречудний.

— Таки так. Він аж надто гарний. Чоловік не може єго слухати без глубокого зворушення. Чує себе таким грішним, таким нужденним, що тратить охоту до життя. Та й той плач вояків в ночи! — Ви-б подивились, як они рано один другого встидають ся.

— То дивна річ, незвичайна жалоба. Чи справдї треба заборонити єму сьпів?

— Безусловно, пане команданте. Інакше нашї вояки стратять вою відвагу, зледащіють. Нехай хоч молить ся, але не сьпіває, так буде лїпше.

(Дальше буде).

За редакцию відповідає: **Адам Краховецкий**

З друкарнї В. Лозиньского під зарядом В. І. Вебера.